

3. szám.
Julius 18-án 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jul.—dec. **3** frt., és három óra jul.—sept. **1** frt. **50** kr. — Előfizethetni minden póstahivatalnál és könyvársznál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

INKÁBB LENNÉK . . . .

Inkább lennék gályán, lánczraverve,
Elethosszig elítélt fogoly,
Ki szolgálja a hálátlan tengert,
Kinek már ez élet is pokol.
Lában békó, hátán korbács, lelkén
Kétségbeesés; — ez is inkább lennék,
Mintsem lennék Murawieff.

Inkább lennék üldözött briganti,
A kinek barlang ad menhelyet,
Kinek étke vadbokor gyümölcse,
Kinek pallos függ feje felett,
Kinek díj van életére tűzve,
Sírja ásva, tűzből rohan tűzbe,
De nem lennék Murawieff.

Inkább lennék zord Sibériában
Hópusztára dobott számüzött,
Lennék ólombányák szökevénye,
Laknám medvek, rozmárok között,
Küzdenék éhséggel és hideggel
S várnám az éjt, melyre nem jő reggel,
De nem lennék Murawieff.

Lennék inkább szerecsen rabszolga,
A ki természet czukrot, gyapotot,
De ki czukrot nem kap, csak a nádját
Éretten, hátára, mint botot.
S kit szabaddá hogyha tesz az észak,
Besoroz és elvisz volontérnak,
De nem lennék Murawieff.

Inkább volnék, és most nagyot mondok,
Üres szalma, melyen nincs kalász,
Ujságíró, ki mindenkit szolgál
S egy szabadjegyért dicsér, gyaláz.
S kinél a praenumerans csak vendég!
Jön és elmegy; — ez is inkább lennék,
De még sem lennék Murawieff.

K—s M—.

SZÁZ ÉV MULVA!

Egy újzeelandi sportsman naplójából.

(Folytatás.)

Este felé az én táblabíráim kíséretében elmentünk a nagy operaszínházba, mely bele a Dunába épült. Tudni-illik, hogy Porfelleg, quondam Pest város dunaparti telkei annyira kapósak voltak egy időben, hogy utoljára az egész Dunát kiszorították a medréből, s teleépítették kilencz emeletes házakkal, magát a Dunát pedig, mint Németalföldön a Rhénust roppant gőzszivattyúkkal emelik a város tetején keresztül.

Tehát ideépült a nagy operaszínház is, mely egyike a legnagyobbaknak Európában. Kétszáz *lőerőre* készült. Gyönyörű kiállítás! Ha visszagondol az ember a száz év előtti színházi állapotokra, kénytelen elnevetni magát. Akkor még igazi emberek játszottak és énekeltek a színpadon. Az ember elborzad, ha olvassa, hogy akkor egy-egy énekesnő ötven, hatvan tonna ezüst pénzt kapott egy évi énekléséért s a tenoristákért háborúkat viseltek! Szánalomra méltó elődeink! Most minden gépekre van alkalmazva. A mióta feltaláltatott a guttapercha éneklő gép, nincs többé primadonna assoluta. Minden igazgató készített magának első plasticai művészekkel legszebb arcú és termetű guttapercha művésznöket és művészeket, azok egy galvanico mechanicus óramű segítségével járnak kelnek, ütenyre mozdulnak, plasticai állásokat vesznek fel, arcaik kellő indulatokat fejeznek ki, dühbe jönnek, olvadoznak s a leggyönyörűbben énekelnek. Van itt egy gumilásztikum sopranistáné, a melynek a piánói felyülműlnak minden fülemülét; azután egy rug-gyánta mezzosopran kisaszszony, mely ha kiereszti a hangját, az embernek a füledobja szakadoz; különösen derék pedig a kaucsuk-bassista: annak olyan hangja van, hogy a föld reszket az ember talpa alatt. Aztán az illusió tökéletes. Hajdan sem lehetett különb. Akkor is tudta az ember, hogy azok a komédiások ott nem igazi királyok, nem igazán szerelmesek; ez most is csak úgy van. A zenekar is csupa géphegedűsökből és géptrombitásokból áll. Most bezzeg nem kellene karmesterek és rendezők a színházhoz, csupán gépészek, fűtők és lakirozók. Az igazgatónak pompás helyzete van. Soha egy opera rekedtség miatt el nem marad, a kritiku-

sok nem vesznek össze az ő hátán egymás primadonnáiért; most csak ilyenforma bírálatokat olvashatni az előadásokról: „ma úgy látszik, hogy a primadonna nem volt eléggé megolajozva; a tenoristába a szokottnál kevesebb gázt eresztettek; a bassista oldalának valahol megint ki kell lyukadva lenni, mikor csináltat már az igazgatóság neki egy új tömlőt? a gépésznek elment-e az esze, hogy a gyilkolás perczében a hercegnő arcára nevetést galvanizál, holott ijedséget kellene galvanizálni. Hallatlan botrány, hogy az egyik géphegedűsnek a vonója beleakadt a másik géphegedűs parókájába s az egész legkomolyabb felvonáson keresztül folyvást rángatta a vonóval a szomszédjának a fejét! Ilyenekért az igazgatóság felelős, stb. stb.

Mikor az igazgatóság egy új gépet szerez, például egy új áltistánét, akkor nagy ünnepélyesség tartatik; van egy gép a pódium alatt, mely úgy tud tapsolni, mintha három ezer tenyér csattogna, egy másik gép pedig a karzatról, páholyokból, zártszékekről koszorúkat és bukétokat hajigál, a guttapercha gépáltistáné a koszorúkat összeszedi, kiviszi a kulisszák közé; azokat megint belerakják a gépbe s az megint felhajigálja a színpadra; ez eltart néha egy óráig. A közönség nagyon gyönyörködik benne. Ha elgondoljuk, hogy hajdan ezt is emberi kézzel és mennyi lőtás futással kellett végrehajtani! Igazán tökéletesség százada a XX-ik század!

Csupán csak egy ágából a művészetnek nem bírták még leszorítani az emberi kézerőt, illetőleg láberőt: a táncművészetből. Már ennél az egy tárgynál a publicum elevenre éhezik, s nem akar megelégedni azokkal a guttapercha figurákkal, a mik ugyan nagyobbakat tudnak ugrani, de az ember *mást is* akar látni. Ezzel a művészettel most leginkább a törökök foglalkoznak. Száz év alatt annyit megtánczoltatták őket, hogy most minden török ember és asszony feljúlmalthatatlan balletista. A látott példányból csak a hímet rajzoltam ide, mert a nő attitudjeiért a száz év előtti Üstököst aligha el nem konfiskálnák.

Voltam még ez este a szavaló színházban

is a kerepesi úton. Ott még nem játszanak guttapercha gépek. Nem azért mintha nem lehetne azokat beszéltetni is, hanem csak azért, mert a szavaló művész kosztja kevesebbe kerül, mint a szavaló gépnek a fütése; aztán egy szavaló színész eltart ötven esztendeig, a gép pedig elkopik; és végtére mert az újságírók okvetlenül a szinpadról akarnak házasodni, már pedig a guttapercha gépeket csak nem lehet hozzájuk adni; — mert azok drágák.

Ez úttal a nemzeti színházban egy vindus nyelven írt darabot adtak: nem érttem, hát nem is vártam végig. Kérdeztem, hogy mikor láthatnék egy magyar, vagy német darabot? Azt felelték a kasszánál, hogy, óh csak a jövő hét végén, mert itt sorba megy minden hazai nyelven az előadás, holnap lesz szlovén-előadás, azután szlovák, azután szláv, azután horvát, azután szerb, azután sokác, azután rumán, azután rusnyák, azután ruthén, azután bolgár, azután dalmata, azután új-görög, azután örmény, azután új-magyar és csak azután ó-magyar és német előadás.

„Szappermán! S azt mind egy társaság ját-sza? Akkor azoknak rettenetes sok nyelvet kell tudni?”

„Tudni? Szólt rám bámulva a pénztárnok. Dehogy kell itt valamit tudni. Minden nyelvnek van külön sűgőja, ez a földolog. Sűgő után elmondják ezek a karakalp darabot is első hal-lásra. . . .“

Igazán tökéletes században élünk! Hajdan az emberek milyen féltékenyek voltak a nemze-tiségükre s mennyit haladtunk egy század óta! Magyar színészek tizennyolez nyelven játszanak. Boldog század!

(Folyt. köv.)

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváro Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Tehad ü exceleantiaja magyarul megtanul! Miirt megtanul. Talan akarja olvasni in origi-nali Kakas Martony poematait? Az izs meglehed. Talan ara gondolja, hogy polyglott gyütilisen va-laki megszolalhatya magyarul s jó lesz megtunyi, haragszik-i vagy jó kedve van? Az izs megle-hed. Talan szandikozik magyarorszag magnasok osztalyat szaporitanyi? No a felül nem volna muszaj magyarul tunyi. Hanem in azt hiszek, hogy azir megtanulja magyarul, hogy megirthe-sen, mit kivankozunk. Tehat közel van idő, mi-kor megirthejtük egymast. Oh vajha sietne az a Sprachmeister, ki ez üdvös vallalatot foglalkoz-tatja. Ha szabad oly csekil embernek, mint sa-jat kicsinysigem ními alazatos figyelmeztetisel jarulnyi ü exceleantiaja beces tanulmányaihoz,

batorkodok megjegyezni, hogy csak a declina-tioknal miltoztasik a magyar szokasokat obser-valnyi, mert az nem olyan mint mas gramatica. Igy pildaul a *nominativus casus* (a „kinevezési eset“) nálunk nagyon nagy figyelmetesig tárgya; a *genitivus casus* (a „tulajdonitási eset“) elenben alig fordulja elő, pedig jó volna; a *dativus casus* (az „adakozási eset“) annal inkab sűrűen előfor-dul, is megkivantatik, kivalt a kik szipen akar-nak beszilni; az *accusativus casus* (a „berado-lási esetre“) semmi figyelmet se tesik veszteget-nyi, is vigül a *casus ablativus* (az „elvevisi eset“) az mentül kevesebb szer hasznalando a magyar-nal. Remilek, hogy alazatos iszrevitelem nem fog tolakodasnak vitettetnyi.

Tallérossy Zebulon.

A nyolczfejű követjelölt.

Mintogy nyolcz tagból állt a titulája, a hívek nyolcz különböző embert csináltak belőle, s így lett neki egy feje helyett nyolcz.

Magyar Miska, Német Miska és Ilia.

Magyar Miska. No már most hárman csak jobban megértjük egymást, mint ketten.

A végzetes színmű.

Megtörtént már az is, hogy egy egész magyar színtársulat idegen nyelven tartott előadásokat. De nem is németül ám, a hogy már nem is lenne csoda, hanem épen *románul*. Egy erdélyi vándoresapat, szűk levén odabenn a termés, felkerekedett sátorostul s átvándorolt a szomszéd Oláhországba, átplántálva annak fővárosába, Bukarestbe a magyar Thália csarnokát.

(Nem az a *legközelebbi* szerencsétlen expeditio volt ez, a melyet aztán adósságok miatt letartóztattak, hanem egy sokkal korábbi dátumu: Kántorné is ott volt a társaságban, Budáról eltávozta után.)

Eleinte játszottak ők ott magyarul, hanem később rájöttek, hogy sokkal több lenne itt a közönség, ha annak saját nyelvén tartanának előadásokat. Azt tették hát, hogy lefordították szépen románra a magyar drámákat, betanulták egymás után s furórét csináltak velük.

Gyika volt akkor az oláhországi fejedelem. Ez ott akarta őket végkép tartani s tudára adta az igazgatónak, hogy *nyolczvanezer piaster* évi segélyt fog neki adni, ha társaságával Bukarestben marad.

Nagy volt a csábítás! Biztosított élet; de mellé román versek: — vagy pedig hazamenni magyarnak és koplalni hozzá.

A sors segített a választáson. Egy este új eredeti dráma volt hirdetve. Román dráma író írta; ezime volt: „A fejedelem trónra lépte.“ Magának az akkor uralkodó fejedelemnek az élete volt benne dramatizálva, a mi nálunk kissé szokatlan volna ugyan; de arra kelet felé egészen rendében lehet.

Az igazgató adta a hercezeget, s hogy annál nagyobb legyen a színpadi csalódás, magát az igazi koronázási jelmezt is kiadták számára a kincstárból; úgy hogy mikor kilépett a színpadra, mintha csak maga a fejedelem járt volna ott. Még az arca is remekül hasonlított hozzá.

A fejedelem pedig a páholyból nézte az előadást s tapsolt neki.

A játék közepe táján valami zaj támadt az utczán, mire a fejedelem hirtelen eltávozott páholyából; a színészek azért játsztak tovább.

Az utczai zaj azonban egyre nőtt s egyszer lelkendezve rohan be az öltözőbe egy fiatal bojár s megragadja palástjánál fogva az igazgatót.

— Ki ne lépj ebben a ruhában tőbbit! Kiűtött a foradalom; a fejedelem elfutott hatvan lovas testőrével; ha a nép meglát ebben a kosztümben, még téged nyakaz le helyette.

Nosza hirtelen leveté az is a bíbor palástot, s mosta le a szemöldökeit; a lázadás zaja már ellepte az egész várost; az előadásnak vége lett; a fejedelem trónra lépte helyett ott kinn a trónról leléptét adták, a színészek futottak, merre láttak, s az erdélyi határig talán hátra se néztek.

Ezért mondtam, hogy ez az elsőbb expeditio szerencsésebb volt, mint a második; nem tartóztatták le, hanem csak elkergették.

SZOKE DALNOK.

Érzékeny románcaz.

Szöke dalnok hétfőn este
Hold sugárinál
Vilma szép szemét kereste;
Térdelt lábánál.

Vilma nagysám réges régen
Más arája volt;
Meghallgatta mégis mégen
Szöke dalnokot.

Minden urfi mézes szavát
Meghallgatni, ma
Művelt hölgyi kötelesség
Korántsem hiba.

Szöke dalnok kedden este
Mikor csend honolt
Szép Mariska szemét leste,
Lábihoz omolt.

Mari nagysám réges régen
Nő volt és anyja;
Tetszett neki mindazáltal
Szerelem szava.

Szív és lélek mai napság
Nem a férjeké;
Jó ha nője érintetlen
Lép mindig elé.

Szöke dalnok rendez voust kér
Szabad ég alatt,
Mikor mind a két nagysámnál
Előre haladt.

„Esti nyolczkor — mondta Vilma
Ábrándhangokon —
Kerepesi temetőben
Várom dalnokom.“

„Esti nyolczkor — szól Mariska
Bájjal, édesen —
A budai várfok alá
Jöjj el kedvesem.“

Szöke dalnok esti nyolczkor
Utczára szökell;
Boldog óra — mond sohajtva —
Boldog percz jövel!

Szive haboz. Melyik? Hová
Lélekezete sincs.
Egy órában két rendez vous
S kocspénzre nincs.

Szive Vilma, lelke Mari
Csókjaért eped;
Lába szokott napi utján —
Serházba vezet.

Deák Ferencz mint ujabbkori reclama'io.

Egy hazai angol összeírta három év óta, mennyi mindenféle vállalat indult meg Deák Ferencz auspiciuma alatt. A gyűjteményből szép füzet válik. A nevezetesebbeket kijegyeztük belőle.

„Deák Ferencz keserű sós víz.“ Ez azon víz, melynek kedveért nagy hazánkfia a nyarat rendszeren Pesten szokta tölteni. (Tudva van, hogy mindig falura megy nyáron.)

„Deák Ferencz édes bor.“ Nagy hazánkfia saját vallomása szerint ez azon bor, melyből mindennap egy meszelyt éhombra meginni az élet és kedély multhatlan föltétele. (Tudjuk, hogy soha sem iszik bort.)

„Deák Ferencz, mint főmunkatárs veendő részt a nemzetgazdasszonyok által szerkesztendő periodicus szakácskönyvben!“

„Deák Ferencz fagyalt!“ a csészéken látható nagy hazánkfia, a mint karjára vetett kabáttal sétál a város-erdőben.

„Politikai brochure.“ Deák Ferencz által előlegesen elolvasva! A nagy hazafi azt mondta rá, hogy „ejnye.“ Ennél több nem kell a mű ajánlatára.

„Jótékony album, a szükölködők javára! Nagy hazánkfia, Deák Ferencz fogja az előfizetési íveket ajánlani! Figyelmeztetünk mindenkit!

(Folytatása bizonyosan következik.)

Lakadalmas versezetek.

I-ső tál.

Nagy igéktől szívem örömben repes:
Helyet kell foglalni, itt van már a leves!
Habár a szakácsné eléggé hírneves —
Elvesztette fejét, szegényre most ne vess.
Csak kezdet és nem más ez az egész élet,
Kezded mint ebédet s vagyon innár véged,
Még alig izlelted, már elvisz a halál . . .
Eh, mit most halálról! merre van a kanál?

II-dik tál.

Ahol most mi vagyunk nevezetes város,
Mert vagyon ő benne jó báránytokányos.
S hogyha paprikában lenne még hiányos —
Egyszeriben itt lesz, elhozza az János.
Vagy ha nem találná, lelünk olyat mi itt,
Kinek a paprika orrahegyén virít . . .
Ne nézzetek azért komoran, mogorván,
Mert mindjárt elmondom hogy: milyen volt Orbán?

III-dik tál.

Én ugyan részemről e halból nem eszem,
Mert nagyon megérik a vízszaga ízén,
Pediglen mióta csak tudom az eszem —
Nem bántam volna ha kút soha sem leszen.
Maradjon magának, kinek vére hideg,
Kivált hogyha asszony nem való semminek
Barátságban a vér, egy mint szerelemben,
És honszeretben, egyiránt pezsegjen.

IV-dik tál.

Itt van a marhahús, csak éhesnek való,
Ki pedig állítja, hogy még éhes: csaló!
Látom mint protestál itt ott egy vén anyó:
Meg ne ijedjete, leteszem hát, na jó!

Hej pedig kérődzik már fel nem egy pukhas:
Csak türtözz' barátom, még egy kissé nyughass.
Ha elrontja gyomrod ez a sok sovány lé,
Meggyógyítja majd a forró mokka kává!

V-dik tál.

De már ezt ajánlom, jó töltött-káposzta!
Akár Káp, akár nem: okos ember hozta.
Hanem ne hagyjátok a tányéron oszt'a
Legjavát, mit a ház asszonya ráoszt'a.

„Itt sok új mátká van, gondoljunk hát rólok!“ . . .
El kell már kezdeni: uram, uram szólok!
Itt van a cigányoknak a tusért egy bankó,
A ki most nem iszik, igazi fajankó!

VI-dik tál.

Még egyet mondok e tál dicsőségére:
A turós galuska megérkezett végre!
Büszkén néz a magyar ilyenkor az égre:
E találmány többet mindennél nem ér-e?
Van még ludaskása, malacz és pástétom,
Levelensült, mint a hártya olyan vékony,
Tálakon piruló pulykák és kakasok . . .
Leülök én, hordják azt már az inasok!

(Leülve.)

Meg sem kérdem pedig, hogy a vőfély: kell-e?
Leülök egyenest a menyasszony mellé,
Kire isten minden báját rálehelé,
Kiért torkom még a mérget is elnyelné.
S magában bár miként duzzog a vőlegény —
A legelső esőket elrablom tőle én:
Tartsd hát ide arczod szép menyasszony kérlek:
(Sugva) Kár hogy a paphoz nem magamnak kísérlek!

B—gh Z—n.

Borkoresolyák.

— Parlagi uracsok vitatkoztak egymással műveltségük elsőbbsége fölött. Tüzes vita közben így szól az egyik:

„No csak hallgas! hiszen te még jóra való pesti kávéházban sem voltál . . .

„De ugye' . . . voltam — dühöng amaz — ki is löktek.

— Haza küldi Mózes szabó Bálint diák harmadnapos zsáknadrágját a reparatúrából kis fia által ily üzenettel: „Thisztheli a táti, azt mondta, hogy a reparatúruráért tessék adni egy hatost, megh nekem is valamit.“

Fordítások.

Gib Acht!

Adj nyolezat.

Der Wind hat sich gelegt,

A szél lefeküdt.

Mach' keine Geschichten,

Ne csinálj történeteket.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Egy különben igen jeles lapunkban azt olvassuk, hogy a Kisfaludy társaság felfedezte Sárossy Gyulának egy plajbásszal írt drámáját, melynek czíme „Manfredi.“ Nem ez ebben a nevezetes, hogy plajbásszal van írva, hanem az, hogy elő is volt már adva a nemzeti színházban, meg is volt énekelve a Vasárnapi Ujságban Kakas Márton által, s nem annyira rajzolta Sárossy plajbásszal, mint fordította Alfieriből.

— — (Hát most meg már *Hajnal* bandája garázdálkodik oda lenn.) Már az igaz, hogy pogány idöket élünk! Az *éjszaka* hideg, a *nappal* forró, a „*hajnal*“ meg *zsvány*.

— — Egy magyar lapban azt a francia mondást

olvassom egy magyar zsvány ajkáról: „*veuilles vous epargner les paines inutiles, madame,*“ a minek azt kellene tenni, hogy ne aggódják hasztalanul a madame, így pedig, a hogy tévedésből egy betű változtatással iratott („*peines*“ helyett) azt teszi, hogy „*takarítsa meg madame a haszontalan kenyereket.*“

— — Azt sem hitte volna ám az ember, hogy valaha a *futó homok* rántsa ki a bajból a fekete földet, az pedig hát így van: Kecskemétnek volt sok ezer hold futó homokja, a mit semmire sem használhattak. Mint egy harmincz év előtt elkezdték azután a futó homokot beültetni erdővel. Az idén a termőföld nem adott szénát, de a futó homok erdői szép zöldek, tehát azoknak a lombjait gyűjtik össze széna helyett. Lám a szegénynek is módjában van egyszer segíteni a gazdagon!

Pót-utasítás

muszka parasztok számára.

1. A kinek a borától a kozákok le találnak részegedni, annak a szöleje a status számára lefoglalandó.

2. Ha egy kozák belefül valami vízbe, mind azoknak a jószágai, a kik a parton laknak, lefoglalandók: mért nem csinálták máshova a vizüket?

3. Ha egy kozáknak a süvegét elviszi a szél, mind azoknak a jószágai elfoglalandók, a kik a szél útjában estek, mért nem fogták fel?

4. A kinek semmije sincs, annak mindene lefoglalandó: mért nem szerzett valamit?

5. A ki álmában lázadót látott, s azt el nem fogta, annak minden ágynemüje lefoglalandó.

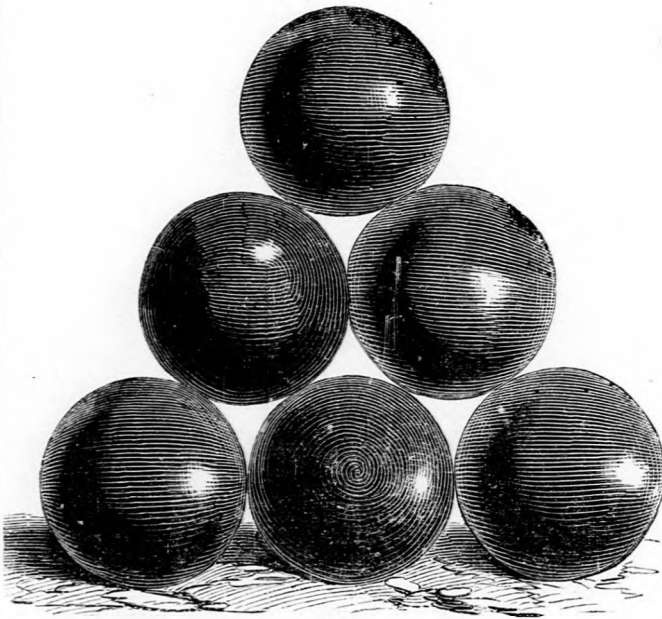
6. A kinek a földén egy kozáknak a patkója leesik, annak mindene lefoglalandó.

7. Ha a kozákok útközben megáznak, nyilvános kárával az államnak, mely a monturt csináltatja; azon vidéken minden felhő lefoglalandó.

8. Ha az istennyila valahol egy transportba bele talál ütni; azt is rögtön lefoglaljátok és oszszátok fel magatok között.

Uramwigyed,

főparancsnok.

Az a hat pont, amely legjobban segítene a lengyeleken.

Előleges jelentés.

Jelentjük lapjaink teljes czimú közönségének, hogy lapunk érdekében ismét új érdekes olvasmányról gondoskodtunk! Főmunkatársunk, Kakas Márton ugyanis e hét folytán utazik **Délre**, nem ugyan *Ebédre*, de nem is egészen *Africába*, hanem csak Balaton-Füredre. Megigérte, hogy *tengeri kalanójait* az Üstökösben fogja közzétenni.

Azonkívül pedig gondoskodtunk róla, hogy a *hücingi* nagyszerű *kutyakiállítás*on külön e célra kiküldött referensünk legyen. Tallérossy Zebulon már pakolja is az útra a sok persiai bolhaport, a mire e diszes gyülekezetben nagy szüksége leend.

Reméljük, hogy a t. közönség méltányolni fogja mindenre kiterjedő figyelmünket!

Az Üstökös szerkesztője és kiadója.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Ideiglenes felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten. 1863

(Barátok-tere 7-ik szám.)